

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **CHEMPAL spol. s r.o.**, IČ: 26283956, se sídlem Hluchov 141, 798 41, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2013, č. j. ČOI 46045/13/O100/3000/12/13/Pe/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 23. 8. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 28. 6. 2013, č. j. ČOI 46045/13/O100/3000/12/13/Pe/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitelky

inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského kraje ze dne 18. 3. 2013, č. j. ČOI 31402/13/3000/R/M (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena, jako trest úhrnný, pokuta ve výši 8.000 Kč za porušení § 12 odst. 1 a § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a dále mu bylo uloženo uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce se domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí, požaduje úhradu nákladů řízení a požaduje, aby soud uvedl a určil možnou odpovědnost osob nebo správního orgánu žalovaného, i trestný čin, pokud ho soud zjistí.

[2] Žalobce podal také návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Zdejší soud svým usnesením ze dne 4. 10. 2013, č. j. 31A 58/2013-26, žalobě odkladný účinek nepřiznal.

[3] Žalobce se dle napadeného a prvostupňového rozhodnutí dopustil správního deliktu tím, že dne 25. 10. 2012 v prodejně Minimarket HRUŠKA, Měnínská 61, Blučina, v době nabídky neinformoval spotřebitele o ceně u 2 druhů výrobků zakoupených do kontrolního nákupu a 3 druhů nabízených výrobků (cukrová poleva tmavá, paprika sladká 25 g a cukrová poleva bílá, rohlík, raženka) ani informaci o ceně jinak vhodně nezpřístupnil [§ 24 odst. 7 písm. h) ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele]. Žalobce se dle napadeného a prvostupňového rozhodnutí dopustil správního deliktu také tím, že dne 25. 10. 2012 v prodejně Minimarket HRUŠKA, Měnínská 61, Blučina, žádným způsobem u 12 druhů piv (Klasik, Kozel, Pardál, Radegast 10%, Svijany 10%, Svijanský máz, Budvar 10%, Budvar 12%, Staropramen, Měšťan, Gambrinus Excelent, Gambrinus), prodávaných ve vratných zálohovaných obalech, u 8 druhů sirupů prodávaných ve vratných zálohovaných obalech (JUPI mandarinka, citrón, malina, ananas, pomeranč, jahoda, černý rybíz a HELLO jablko) nebyl spotřebitel informován o záloze a zálohované částce za vratné zálohované obaly. Cena výrobků tím vzbuzovala zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti [§ 24 odst. 7 písm. h) ve spojení s § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele].

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný delikt represivně vytvořil sám tím, že u žalobce vstoupil do provozovny a konal bez vědomí žalobce, že bude kontrola zahájena. V době vstupu bez oznámení žalovaný připravil a vytvořil podmínky pro dokonání a obvinění žalobce z deliktu tím, že odstranil několik cenovek uvádějící hodnoty prodávaného zboží, tak, aby po oznámení zahájení kontroly mohl obvinít žalobce z porušení zákona a mohla následovat sankce. Žalobce má za to, že je nesporné, že cenovky byly na zboží umístěny v souladu se zákonem, a že je nesporné, že je záměrně odstranil žalovaný před zahájením kontroly. Dále nebylo žalobci umožněno chránění jeho procesních práv při kontrole, když žalovaný jednal s jeho zaměstnankyní, která navíc nebyla ani správním orgánem poučena a byla dokonce přinucena pod nátlakem a záminkou sankce k podpisu protokolu, i když k tomu nebyla žalobcem zmocněna a nebyla k tomu oprávněna. Žalobce také nesouhlasí s tvrzením žalovaného o porušení předmětných ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, jelikož dikci předmětných ustanovení naplňuje v plném rozsahu, a uvádí jakým konkrétním způsobem tak činí. U zálohovaných obalů uvádí, že má zavedený třístupňový systém prodeje, kterým je zajištěn soulad informování spotřebitele o výši ceny zálohovaného obalu. Žalobce uvádí, že vzhledem k tomu, že zákon

nestanovuje, jakým způsobem musí prodávající plnit svou povinnost informovat spotřebitele o ceně v souladu s cenovými předpisy a žádný jiný právní předpis ČR nebo nařízení EU nestanovuje, jakým způsobem má být informace poskytnuta, tak žalobce míní, že uvedení ceny vratného obalu k cenovce nebo všeobecné informace uveřejněné u pokladny o výši ceny obalu, jak pro nákup, tak i výkup, a následné ústní konzultace se spotřebitelem by měla dostatečně splňovat požadavky dané normy. Žalovaný neprokázal porušení právních norem žalobcem a žalobce se na základě výše uvedeného domáhá soudní ochrany.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 25. 9. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že podaná žaloba se z převážné části kryje s argumentací použitou žalobcem již v průběhu správního řízení, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného a také prvostupňového rozhodnutí, včetně hodnocení důkazů založených do spisu. Obecně pak má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci bez přítomnosti procesních vad s dopadem na zákonnost či správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný pak má za to, že je ze strany žalobce nepodloženě a zcela účelově dehonestován a odkazuje se na podobné jednání žalobce také v jiných jeho soudních sporech. K údajnému porušení procesních práv žalobce při zahájení a vedení kontrolní činnosti odkazuje na zákonnou úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatuje, že postup žalovaného byl zcela zákonný. Žalovaný uzavírá, že nemá pochybnosti o tom, že se žalobce dopustil správním orgánem vytýkaného deliktního jednání naplňujícího skutkovou podstatu správních deliktů uvedených ve výroku správních rozhodnutí, a to jednáním tamtéž konkretizovaným. Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[6] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[8] Před zahájením nařízeného soudního jednání dne 16. 9. 2015 podal žalobce námítku podjatosti vůči předsedkyni senátu. Tato byla postoupena k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu, který ji svým přípisem ze dne 1. 10. 2015, č. j. Nao 268/2015-41, posoudil jako opožděnou a nepřihlédl k ní (§ 8 odst. 5 s.ř.s.).

[9] Na nařízeném soudním jednání dne 26. 10. 2015 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Žalobce nad rámec důvodů uvedených v žalobě dále uvedl, že není

seznámen s obsahem předloženého spisového materiálu žalovaného s tím, že zejména by byl rád seznámen s fotodokumentací pořízenou v průběhu kontroly. Žalovaný k tomu konstatoval, že žalobci všechny dokumenty řádně doručoval a fotodokumentace v době kontroly pořízena nebyla. Žalobce dále konstatoval, že při samotné kontrole tam cenovky určité nebyly z důvodu, že je úřední osoby žalovaného odstranily a pracovnice žalobce je pak do 5-10 minut po skončení kontroly obratem doplnily, resp. ihned po zjištění tohoto stavu byly cedulky nahrazeny. V době vyhotovení kontrolního protokolu pak delikt samotný ani neexistoval, jelikož cenovky byly na správném místě; u vratných lahví bylo vše v pořádku od samého počátku. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, že je povinností žalovaného pořizovat si při kontrolním šetření fotodokumentaci. Žalobce setrvává na tom, že mu žalovaný neprokázal žádné pochybení a doložil kopie týkající se vratných obalů (2 listy A4) s tím, že tyto listiny byly vyvěšeny na provozovně. Žalovaný k tomu poukázal, že předložené listiny mu známy nejsou, a jestli listiny visí u výkupu, je to stejně v rozporu se zákonem, jelikož cena vratných obalů musí být uvedena u prodeje samotného zboží. Žalobce setrval ve svém závěrečném návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, žalovaný pak na zamítnutí žaloby.

[10] První žalobní námitkou, která je dle zdejšího soudu elementární pro správné posouzení dané věci, je otázka zákonnosti samotného zahájení kontroly Českou obchodní inspekcí. Kdyby totiž krajský soud seznal, že samotné zahájení kontroly bylo nezákonné (resp., že k němu zákonně vůbec nedošlo, jak tvrdí žalobce), musel by jako nezákonné posoudit prvostupňové i napadené rozhodnutí.

[11] Krajský soud uvádí, že v době provedení kontroly byl při jejím provádění správní orgán I. stupně vázán zákonem č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, a subsidiárně zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, který byl účinný do 31. 12. 2013. Zde je tedy třeba konstatovat, že inspektoři České obchodní inspekce se při výkonu své kontrolní činnosti řídí především zákonem o České obchodní inspekci (zákon č. 64/1986 Sb.) a zákon o státní kontrole (zákon č. 552/1991 Sb.) se v jejich činnosti používá podpůrně tam, kde není speciální úprava. To v konkrétním případě znamená, že při zahájení kontroly se inspektoři obchodní inspekce prokazují služebním průkazem (§ 4 odst. 2 zákona č. 64/1986 Sb.) a nemusí mít s sebou písemné pověření ke kontrole, kterým by své oprávnění prokazovali. Oprávnění mají přímo ze zákona (§ 2 - § 12 zákona č. 64/1986 Sb.). Zároveň zákon nestanoví, zda jsou povinni se jako kontrolní orgány prokázat hned při vstupu do provozovny nebo až někdy v průběhu kontroly, takže z tohoto pohledu postup inspektorů, tak jak vyplývá z obsahu správního spisu, nebyl v rozporu se zákonem.

[12] V rozporu se zákonem pak nebylo ani to, jestliže kontrola byla zahájena a provedena bez účasti statutárního orgánu kontrolované osoby, tedy společnosti CHEMPAL, spol. s r.o. V těchto věcech soud odkazuje na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2005, sp. zn. 2 As 43/2004 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, sp. zn. 8 As 12/2005), který dospěl k závěru, že při zahájení a při samotném průběhu kontroly nemusí být nutně na místě kontroly přítomen statutární orgán nebo ten, kdo je podle příslušných předpisů oprávněn za kontrolovanou osobu jednat, ale postačuje, je-li přítomen někdo, kdo je na tom místě, kde se kontrola provádí, zaměstnán nebo tam zkrátka vykonává jinou činnost pro kontrolovanou osobu. Takže skutečnost, že v průběhu kontroly nebyl na místě přítomen jednatel společnosti CHEMPAL,

spol. s r.o., rovněž neznamená nezákonnost postupu pracovníků České obchodní inspekce. Podstatné především v dané věci bylo to, že následně byl jednatel společnosti CHEMPAL, spol. s r.o. s vypracovaným kontrolním protokolem seznámen, byl mu doručen, mohl se k němu vyjádřit a reagovat na něj, navrhnout jeho opravu, doplnění apod. Na základě předložené spisové dokumentace soud konstatuje, že jednatel žalobce s protokolem byl zákonným postupem seznámen a mohl proti němu činit adekvátní zákonné kroky, což ostatně také činil a činí.

[13] Nadto zdejší soud uvádí, že jak bylo Nejvyšším správním soudem opakovaně uzavřeno, tak v zájmu zajištění řádné a pravdivé kontroly je žádoucí, aby byl provozovatel, případně jeho zaměstnanec či zástupce, který se v provozovně zdržuje, o probíhající kontrole vyrozuměn v okamžiku, kdy již nebude možné účel kontroly zmařit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2006, č. j. 2 As 71/2005-134). Skutečná kontrola má totiž smysl a význam pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 6 A 99/2002). Co se týče přítomnosti statutárního zástupce žalobce při samotné kontrole, tak ze zákona výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba (její statutární zástupce) musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Trvání na účasti kontrolované osoby (jejího statutárního zástupce) ve všech případech by mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, sp. zn. 2 As 43/2004).

[14] Z obsahu správního spisu je patrné, že průběh kontroly odpovídal zákonem stanoveným pravidlům, s nimiž není v rozporu žalobcem namítaná skutečnost, že inspektor správního orgánu I. stupně nejprve provedl kontrolní nákup a až poté o prováděné kontrole informoval zaměstnankyni žalobce, za jejíž přítomnosti kontrolu dokončil, zaměstnankyně žalobce tedy byla se zahájením kontroly řádně seznámena, což je naprosto dostatečné, byť není osobou pověřenou za žalobce jednat (viz protokol o kontrole ze dne 25. 10. 2012, identifikační kód 46/30/8001/12/10/251). Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že žalobce byl řádně seznámen s obsahem kontrolních zjištění a proti průběhu kontroly vznášel námitky, o nichž bylo v souladu se zákonem rozhodnuto. Lze tedy uzavřít, že ani v tomto směru nelze v činnosti správního orgánu shledat jakékoliv pochybení, neboť jeho jednání je zcela v souladu s ustanoveními zákona o České obchodní inspekci (subsidiárně pak zákonem o státní kontrole) a platnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[15] Podpůrně lze ve prospěch uvedeného závěru snést i argumenty teleologické. K efektivitě kontroly ve fázi zjišťovací je nezřídka nutná i jistá její překvapivost, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly, jímž je zjištění skutečného stavu věcí, zmařit tím, že by tento skutečný stav věcí před jeho zjištěním rychle „zaretušovala“, a tak se vyhnula případně zákonem předvídané sankci. K tomu by však mohlo dojít tehdy, pokud by po kontrolním orgánu bylo vyžadováno, aby k faktickému započetí kontroly přistoupil až po jejím fyzickém oznámení statutárnímu orgánu kontrolované osoby, anebo doručením písemného oznámení do jejího sídla. Jistě si lze představit, že takováto koordinace konání kontrolního orgánu na dvou místech současně či těsně po sobě by byla v současné době technicky možná; bylo by však nepřiměřené a smyslu a účelu kontroly vzdálené, pokud by byla požadována. Tento závěr je také souladný s ustálenou judikaturou správních soudů, což

je seznatelné např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 64/2010-70, ve kterém bylo konstatováno, že: „*Jak již totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 8. 1. 2004, č. j. 6 A 99/2002-52 (zveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 335/2004) a ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004-51 (zveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 719/2005): „skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci“*“. V dané věci tedy krajský soud musí uzavřít, že kontrola byla dne 25. 10. 2012 řádně a zcela zákonně zahájena a provedena.

[16] Žalobce v žalobě také namítal, že zjištěný delikt se nestal, ale byl uměle vytvořen pracovníky České obchodní inspekce, a že nedošlo k porušení zákona o ochraně spotřebitele, protože nedošlo k žádnému porušení a kontrolovaná osoba splňovala veškerá kritéria tak, aby neporušovala žádná ustanovení, která by vedla k deliktnímu jednání. Delikt byl podle žalobce vytvořen uměle a záměrně tak, že předmětné cenovky byly před kontrolním nákupem odstraněny kontrolními osobami žalovaného. Soud k těmto námitkám uvádí, že by mohly mít případně úspěch (a mohly by být důvodné), pokud by ovšem byly náležitě konkretizovány a prokázány. Dalo by se z nich usoudit, že žalobce nesouhlasí s kontrolními zjištěními, nesouhlasí s tím, jak byl zjištěn skutkový stav na místě samém, nesouhlasí s tím, že by zboží nebylo podle tvrzení inspektorů neoznačeno, že by chyběly cenovky apod. Nicméně takto námitky v žalobě uvedeny nejsou, nejsou nijak konkretizované a nejsou tam uvedeny ani žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by žalobce tvrdil, že nedošlo k deliktu, a že ten byl uměle vytvořen. Nebyly ani předloženy či navrženy takové důkazy, které by tvrzení žalobce podporovaly. K tomu na okraj lze ještě uvést, že přitom bylo v moci osob, které byly na místě kontroly přítomny, aby ihned poté, co byly seznámeny s kontrolním protokolem a kdy jim byly představeny, podle názoru inspektorů, zjištěné závažné skutečnosti, aby ihned na místě šly k příslušným regálům a ověřily, jestli zboží je označeno cenovkami nebo není a jaký je přesný skutkový stav. Tuto situaci bylo možno vyřešit hned na místě a závěr takového přezkumu do kontrolního protokolu doplnit nebo k němu dodat, ovšem nic z toho se nestalo a zpětně v podstatě i s přihlédnutím k tomu, že nebyla pořízena žádná obrazová dokumentace, nelze závěry kontrolního protokolu nijak zpochybnit, protože tak žalobce (jím pověřená osoba), která byla správními orgány řádně poučena, neudělala hned, tedy v okamžiku, kdy se tak udělat mohlo.

[17] K tvrzením žalobce o možné manipulaci s kontrolou či spáchání trestných činů ze strany žalovaného či zapojených úředních osob, zdejší soud může konstatovat toliko to, že žalobce pro toto své tvrzení ani zde nepředložil žádné důkazy či nenavrhl provedení jakýchkoliv důkazních prostředků a toto tvrzení tak zůstává pouze ve formě určité spekulace z jeho strany, navíc dosti nevěrohodné. Krajský soud konstatuje, že dle jeho přesvědčení, správní spis dává ve všech souvislostech, věrný a kompletní přehled o všech úkonech, které ve věci kontroly předmětné provozovny prvostupňový správní orgán i žalovaný provedli, a že jejich postup byl zcela zákonný a předložený správní spis neprokazuje ani v náznaku, že by správní orgány měly jakýkoliv zájem ovlivnit průběh a výsledek kontroly, nebo že by předmětnou kontrolu záměrně prováděly nezaujatě a v rozporu se zákonem.

[18] Zdejší soud při hodnocení věci vycházel z premisy, že na správní rozhodnutí je třeba zásadně hledět jako na zákonné a věcně i procesně správné, dokud není předepsaným způsobem prokázán v soudním řízení opak a pak není případně pravomocně zrušeno. V nyní řešené věci však žalobce nepředložil soudu takové důkazy ani nenavrhл provedení žádných důkazů, které by jakýmkoliv způsobem prokazovaly jeho tvrzení o nezákonném postupu správních orgánů, tedy v dané věci neunesl své důkazní břemeno. Soud takového pochybení nespatriл ani v předložené spisové dokumentaci a tvrzení žalobce o deliktním postupu správního orgánu, který měl sám odstraňovat cenovky u zboží, považuje v kontextu všeho výše uvedeného za nepřipadné a hraničí až s krivým obviněním úředních osob. Žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[19] Pokud pak jde o námitku, která obsahuje nesouhlas s výkladem ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, který stanoví, že „*prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit*“, a s ustanovením § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, který stanoví, že „*informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že: a) cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti, b) stanovení ceny závisí na okolnostech, na nichž ve skutečnosti nezávisí, c) v ceně jsou zahrnuty dodávky výrobků, výkonů, prací nebo služeb, za které se ve skutečnosti platí zvlášť, d) cena byla nebo bude zvýšena, snížena nebo nezměněna, i když tomu tak není, e) vztah ceny a užitečnosti nabízeného výrobku nebo služby a ceny a užitečnosti srovnatelného výrobku nebo služby je takový, jaký ve skutečnosti není*“, považuje ji zdejší soud také za nedůvodnou, neboť výklad, který provedla Česká obchodní inspekce, odpovídá smyslu a účelu zákona, tzn. zákazník skutečně musí být vyrozuměn a informován o ceně v okamžiku, kdy si zboží vybírá a kdy zvažuje, zda v této kvalitě a za tuto cenu si ho zakoupí nebo ne. To, že je o ceně informován až u pokladny, ve chvíli, kdy by mělo docházet k placení, to neodpovídá záměru zákonodárce, který požadavek vyrozumět zákazníky o ceně, stanovil. Tento výklad je taktéž souladný s ustálenou judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30, publikován ve Sbírce NSS pod č. 898/2006 Sb., ve kterém: „*Povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku.*“) Tedy argumentace žalobce, že informace o ceně výrobku je podána až u pokladny či případně ústně po dotazu spotřebitele, je v kontextu výše řečeného, mylná. Zdejší soud tedy shledává, že rozhodnutí žalovaného (i prvostupňového správního orgánu) je zcela zákonné a soud s jeho závěry bezpochyby souhlasí a ve zbytku na ně odkazuje.

[20] Krajský soud rovněž konstatuje, že nemůže přisvědčit názoru žalobce stran problematiky informování spotřebitelů o vratných obalech, když žalobce považuje za dostatečně splněnou svou zákonnou povinnost, a to informovat spotřebitele o peněžní částce za výkup vratných zálohovaných obalů a tuto informaci na viditelném místě zpřístupnit, tím, že cenu za výkup daného vratného obalu uvádí u každé cenovky na zboží na prodejně, pokud je součástí zboží vratný obal. V tomto ohledu je třeba vycházet z ustanovení § 18 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, který stanoví: „*Prodávající je povinen informovat spotřebitele*

o peněžní částce za výkup vratných zálohovaných obalů a tuto informaci na viditelném místě zpřístupnit.“ Zdejší soud uvádí, že pokud zákon stanoví prodejci povinnost informovat spotřebitele o peněžní částce za výkup vratných zálohovaných obalů a tuto informaci na viditelném místě zpřístupnit, je nezbytné tyto informace viditelně zpřístupnit na místě, kde k výkupu vratných zálohovaných obalů dochází. Za splnění povinnosti tak nelze považovat uvedení jednotlivých částek za vratný obal u cenovky zboží na prodejně, neboť tyto cenovky se týkají prodeje zboží a nikoli výkupu vratných zálohovaných obalů.

[21] Zákon o ochraně spotřebitele tedy rozlišuje mezi prodejem výrobku, který vratný zálohovaný obal obsahuje, a mezi výkupem vratného zálohovaného obalu, aby i spotřebitel, který navštíví prodejnu za účelem vrácení zálohovaných obalů, byl náležitě informován o peněžní částce za jejich výkup. Za zpřístupnění této informace na viditelném místě rozhodně nelze považovat ústní sdělení takové informace až u pokladny nebo stav, kdy by zjištění takové informace spotřebitelem znamenalo nejprve v prodejně vyhledat zboží v příslušném zálohovaném vratném obale a následně z jeho cenovky zjistit peněžitou částku za výkup. Závěry správních orgánů jsou tedy i v tomto případě správné, a žalobní námitka je pak nedůvodná, a to i s odkazem na již výše citované sbírkové rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30.

[22] K námitce žalobce, že mu žádný zákon neukládá, jakým způsobem musí prodávající plnit povinnost informovat spotřebitele v souladu s cenovými předpisy, nezbyvá soudu než odkázat na ustanovení § 13 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném pro projednávanou věc, a to zejména na odst. 2 citovaného ustanovení, který stanoví: *„Prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to a) označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, b) zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, c) zpřístupnit tuto cenu jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit zboží cenou způsoby uvedenými v písmenu a) nebo b), d) předložit nabídkový ceník dílů a činností, pokud se zboží sestavuje z běžných dílů nebo činností na základě zvláštních požadavků kupujícího, nebo e) oznámit kupujícímu odhad ceny, nelze-li podat informaci o ceně způsoby uvedenými v písmenech a) až d); cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky.*“ Toto ustanovení bezpochyby na žalobce, jakožto na podnikatele, dopadá, a je povinností žalobce se jím řídit. I toto žalobní tvrzení žalobce je tedy nedůvodné.

[23] Ustanovení § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele stanoví: *„Prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.*“ Ustanovení § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele pak stanoví: *„Za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), e), h) a odstavce 9.*“

[24] Zdejší soud závěrem konstatuje, že podle jeho právního názoru byla pokuta uložena s přihlédnutím ke kritériím, která zákon stanoví, jak je zřejmé ze závěru odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí a pokud pak jde o její výši, vzhledem k zákonné hranici, která je až do 5.000.000 Kč, ale konec konců i k absolutní hodnotě uložené

pokuty – tedy 8.000 Kč – je namístě konstatovat, že v takovéto výši uložená pokuta má účel a dopad spíše výchovný či varovný, než represivní, a její výše je podle zdejšího soudu zcela přiměřená spáchanému deliktu.

[25] K žalobním námitkám uplatněným při soudním jednání (viz bod [9] tohoto rozsudku) zdejší soud k namítanému procesnímu pochybení žalovaného stran neseznámení žalobce se spisovou dokumentací konstatuje, že žalobce byl přítomen na ústním jednání se správním orgánem (viz Protokol o ústním jednání ze dne 15. 2. 2013) a tedy, že žalobce měl prokazatelnou možnost se seznámit s listinami a důkazy ve správním spise obsaženými, a tento protokol pak byl podkladem pro vydání rozhodnutí. O právu dále nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí byl žalobce také řádně poučen a to přípisem, který mu byl doručen dne 8. 3. 2013. Již na základě těchto skutečností soud shledává, že k procesnímu pochybení žalovaného nedošlo. Nadto soud dodává, že žalobce měl možnost se seznámit se správním spisem v době od podání žaloby do ústního jednání přímo na soudě (doba cca 2 let) a navíc mu soud umožnil tak učinit i při samotném veřejném jednání dne 26. 10. 2015. Žalobce na tomto jednání pak ostatně konstatoval, že spis je stejný, jak mu byl již předložen dne 15. 2. 2013, ale očekával, že tam budou nějaké další listiny prokazující, že delikt byl spáchán (typicky fotodokumentace); žalovaný v reakci na to konstatoval, že se jedná o kompletní správní spis. Na základě těchto skutečností soud shrnuje, že žalobce byl (či mohl být, kdyby sám chtěl) seznámen s celou spisovou dokumentací a uvedená žalobní námitka je nedůvodná. K námitce absentující fotodokumentace soud konstatuje, že je sice vhodné, aby fotodokumentace byla ve správním spise obsažena, nicméně v této konkrétní souzené věci tak, jak byla uplatněna žalobní námitka, by fotodokumentace byla neprůkazná, jelikož žalobce sám tvrdí, že v době kontroly cenovky na regálech nebyly (jelikož je údajně strhly úřední osoby žalovaného před zahájením samotné kontroly), tedy ani na případné fotodokumentaci by cenovky logicky být viděny nemohly. Požadavek žalobce na fotodokumentaci je tedy z tohoto důvodů nedůvodný. Tímto soud vyčerpal všechny uplatněné žalobní námitky.

[26] Krajský soud na úplný závěr pak shrnuje, že žalobce je podnikatelem, který musí plnit právním řádem stanovené povinnosti. Kontrola plnění těchto povinností je pak svěřena např. v tomto konkrétním případě České obchodní inspekci. Není-li v průběhu kontroly plněna některá z povinností či je postup žalobce protiprávní, nastupuje prvek státního donucení, v řešené kauze ve formě skutkové podstaty správního deliktu podle zákona o ochraně spotřebitele. Krajský soud musí v daném případě konstatovat, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky předmětné skutkové podstaty a to způsobem, jak je důsledně uveden v napadeném rozhodnutí a prvostupňový správní orgán a žalovaný jej zcela správně a zákonně potrestali udělenou pokutou na samé dolní hranici zákonné sazby. V jejich jednání krajský soud neshledal po hmotně-právní, ani procesně-právní, stránce nic nezákonného.

V. Shrnutí a náklady řízení

[27] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[28] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady řízení nepožadoval, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. října 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu